

José Manuel Serrano, defensa del Llevant, i David Villa, davant del València CF, en l'últim partit que van disputar tots dos equips.

Quan, el 26 de febrer passat, els diaris valencians obrien amb la informació sobre un suposat intent de Juan Villalonga, ex-president de Telefónica, de comprar el València CF, de segur que molts lectors no se n'estranyaren en absolut. L'operació dirigida per l'ex-company d'escola d'Aznar era, en realitat, la darrera extravagància d'un equip de futbol instal·lat en la inestabilitat i el desconcert més absoluts gràcies sobretot al president, Juan Soler. Però no és pas l'únic equip que es troba en aquest destret. A l'altre costat de la ciutat, al barri d'Orriols, els aficionats del Llevant UE pateixen una situació molt semblant. Si els uns, els valencianistes, veuen com un nouvingut arracona el jugador estandard de l'equip mentre la caixa de l'equip és cada cop més buida, els altres, els llevantinistes, observen estupefactes com el president del club, Pedro Villarroel, s'aferra al poder mentre els jugadors del primer equip no poden ni cobrar la nòmina. València i Llevant es troben immersos de fa mesos en una espiral d'autodes-

Jugadors emblemàtics desterrats; presidents que no saben com anar-se'n; visites als jutjats; vendes d'accions fantasma; operacions político-urbanístiques que voregen la legalitat; economies en bancarrota; i, sobretot, resultats ruïnosos. Les afeccions del València CF i del Llevant UE contemplen perplexes una descomposició esportiva i institucional amb moltes implicacions polítiques.

trucció esportiva i institucional a la qual han estat empesos pels màxims mandataris, amb la col·laboració de les administracions públiques valencianes. La putrefacció ha arribat a tal nivell que, a hores d'ara, a l'afecionat només li queda l'esperança que el martiri tinga com a conseqüència la immolació del martiritzador, i, d'aquesta manera, fer taula rasa. Tornar a posar, en definitiva, el marcador a zero.

No és pas la primera vegada que València i Llevant travessen una crisi,

però sí que és la primera volta que totes dues coincideixen en temps i intensitat. La diferència respecte als altres episodis semblants, si de cas, és que ara l'origen dels problemes de l'un i de l'altre és el mateix: dos màxims accionistes d'un innegable tarannà presidencialista que en lloc de gestionar els clubs amb criteris professionals s'han dedicat a jugar-hi, com si es tractara de xapes i, de passada, s'han embarcat en operacions urbanístiques que, amb l'erràtic apadrinament de l'administra-

ció valenciana, ha deixat en nombres vermells els comptes corrents dels dos equips de la capital valenciana. Villarroel i Soler han convertit sengles mandats en califats que deixen com a herència una crisi institucional de magnitud 10 en l'escala de Richter, amb rèpliques no pas menys perceptibles en l'àmbit esportiu. El València, que aspirava a colar-se entre els llocs que donen accés a la Lliga de Campions, navega sense rumb en la mediocre meitat de la classificació des que el tècnic holandès Ronald Koeman es va fer càrrec de l'equip, i manté apartats de l'equip David Albelda, Canizares i Angulo, tres dels millors jugadors de l'última dècada; per una altra banda, els jugadors i l'entrenador del Llevant, tot i haver estat sense cobrar durant mesos, fan mans i mànigues per eixir del pou de l'últim lloc de la classificació. La salvació per als granotes, això no obstant, sembla quasi un miracle.

"S'ha arribat a aquesta situació perquè no hi ha hagut una política esportiva, econòmica i social ben definida", opina Vicent Chilet, periodista esportiu del diari *Levante-EMV*, per a qui el projecte d'aquests darrers anys "s'ha basat en la improvisació i a intentar maquillar constantment projectes que han estat deficitaris". Chilet critica, a més, que ni Soler ni Villarroel no hagen estat capaços d'envoltar-se d'una directiva professional i, per contra, s'hagen desempallegat de tots aquells qui consideraven potencials contrapesos, a fi de dotar-se d'un consell d'administració totalment *teledirigit*. D'una opinió molt semblant és Oto Luque, professor de psicologia social de la Universitat de València i declarat granota, que no s'està d'assenyalar Villarroel (que no és president, però sí màxim accionista) com el principal responsable de la situació que travessa el seu equip. "La burgesia de la nostra ciutat sempre ha estat molt reaccionària, molt poc il·lustrada, i aquest és el perfil de Soler o de Villarroel. Són gent amb poca base democràtica, poca capacitat de gestió i una formació molt deficitària", assegura. Luque opina, com molts més afeccionats, que la gran errada del màxim accionista del Llevant ha estat "no saber-se retirar a temps", perquè durant molts anys va ser gràcies a ell i al capital que va apor-

tar al club que aquest va sobreviure a difícils embats econòmics. L'ascens de l'equip a primera divisió la temporada 2003-2004 va empènyer Villarroel a assumir funcions que fins aleshores havia delegat en terceres persones, en un intent d'adquirir protagonisme que ha acabat consumint el crèdit que l'afecció li havia atorgat. Villarroel ha volgut assumir directament o per mitjà d'intermediaris competències per a les quals no està preparat. La conseqüència ha estat una discutida política esportiva i una gestió econòmica desenraonada. Mentrestant, el màxim accionista del club ha fet algun gest de voler vendre les participacions de l'equip, fart de tants maldecaps, però sempre ha acabat desdient-se'n, cosa que ha desplaçat a l'Ajuntament de València. El consistori valencià està disposat a intervenir-hi (i fins i tot a avalar-lo) per solucionar la precària situació del club sempre que hi haja "una gestió seriosa i transparent", cosa que sembla llunyana.

Camps marra el xut. Que els poders públics s'han immiscit en el món del futbol no és descobrir res de nou. Així com el Madrid va ser l'equip del franquisme, el catalanisme no podria entendre's sense el Barça. L'esport rei a la ciutat de València no és cap excepció. La intervenció de l'administració pública a favor dels equips de futbol —que, cal no oblidar-lo, són empreses privades— ha estat una constant tan poc dissimulada que avergonyeix qualsevol seguidor amb una mínima sensibilitat. Per això, el fracàs en la gestió dels equips de la ciutat de València, i

L'aposta per col·locar la benestant família Soler al capdavant de l'equip va sorgir quan, el 2004, Paco Roig es va convertir en el principal candidat a presidir, de nou, el club valencianista. L'equip acabava de viure una època daurada, després d'aconseguir un triple triomf insòlit (copa de la UEFA, lliga i supercopa) i des de l'esfera política incomodava la tornada d'un personatge tan controvertit com Roig. S'inicià aleshores des del palau de Benicarló una operació per a aconseguir un *cavaller blanc* disposat a comprar el paquet d'accions a l'ex-president, alhora que Rafael Blasco, aleshores conseller de Territori i Habitatge, el convencia perquè deixara de banda les seues aspiracions futbolístiques. La persona elegida fou Bautista Soler, un home fet a si mateix que havia pogut amuntegar una fortuna notable mitjançant l'activitat promotora. Bautista comprà les accions de Roig (que, per cert, es concentrà a partir d'aleshores en l'activitat promotora) i convertí el seu fill, Juan Soler, en president del club de Mestalla. Naixia l'etapa Soler al València, amb la seguretat que, en canvi del favor que acabaven de fer al govern Camps, tindrien carta blanca per a demanar tot allò que necessitaren. L'operació, a grans trets, no era gaire diferent d'aquella que dos anys abans havia dibuixat Ferran Torrent a la seua novel·la *Societat limitada*. En vista del desfici posterior, la realitat, tanmateix, ha superat la ficció.

Des d'aleshores, els Soler iniciaren una mena de partida de Monopoly amb Generalitat i Ajuntament de València. Compres i vendes, permutes i requali-

L'objectiu de Camps és salvar el València, però també tapar les errades pròpies a base de dilapidar els diners de tots

especialment de l'equip de Mestalla, és també el fracàs del govern Camps. L'actual president de la Generalitat és el principal responsable que avui el València CF siga comandat per un home que ha ensorrat l'economia del club, ha deixat l'esfera esportiva en la penúria i ha dividit l'afecció amb les seues decisions esportives.

ficacions, Porxinos per Paterna, Mestalla i el Nou Mestalla, es convertiren en temes de conversa habituals a les tertúlies esportives. L'objectiu declarat de Soler és liquidar l'endèmic deute del club, construir un nou estadi i una nova ciutat esportiva. La fórmula per a fer-ho és l'"enginyeria urbanística" o, cosa que és el mateix, la consec-

A l'esquerra, Juan Soler, president del València CF; a la dreta, Pedro Villarreal, màxim acclonista del Llevant UE.

ció d'un tracte preferent per part de l'administració valenciana encara que siga a costa d'estirar la legalitat fins a límits inimaginables. Ara bé, tota la maniobra gira al voltant d'una premissa: un mercat immobiliari desbocat. Quan aquest ha fallat, tota l'operació ha anat esfondrant-se, com una torre de cartes. I a mesura que les cartes han tocat a terra, Generalitat i Ajuntament han anat oferint noves prebendes sense voler acceptar que l'esbaldregada és inevitable i que aquest edifici tan fràgil amenaça ruïna. El deute comptable que arrossega avui el València és de 300 milions d'euros. L'objectiu de Francesc Camps i Rita Barberà és salvar el València, però també tancar les errades pròpies, encara que siga a base de dilapidar diners dels contribu-

ents. Primer fou la requalificació dels terrenys de l'antic Mestalla, després la permuta del solar per al nou estadi, enmig de l'aprovació del PAI de Porxinos en terrenys rústics i, fa només deu dies, donar carta blanca per a la construcció d'un hotel annex a l'estadi. On és el límit?

Perversió institucionalitzada.

Aquestes operacions han despertat no pas poques suspicàcies. El periodista Vicent Chilet lamenta que l'administració, sabent la càrrega emotiva dels equips de futbol i per raons electoralistes, siga incapaç de posar-los a ratlla. "S'han establert tants precedents" diu Chilet en referència a la resta de clubs que han aconseguit un tractament similar, "que sembla que es viu en una

espècie de perversió institucionalitzada, en el sentit que com que es fa a totes les ciutats, al final tots ens oblidem que són empreses privades i que, per tant, se n'han de sortir per elles mateixes". S'ha ultrapassat, però, la línia vermella? "Som a punt de sobrepassar els límits perquè si en unes altres ciutats aquestes col·laboracions polítiques han servit per a resoldre les crisis econòmiques, en el cas del València i el Llevant, so fan sinó tapar forats", diu Chilet. En la mateixa línia però amb algunes matisacions es manifesta Alfonso Gil, periodista veterà d'EFE. "Dir que la iniciativa pública no ha d'entrar en qüestions futbolístiques és massa taxatiu. Cal analitzar els projectes perquè, a voltes, ajudant una entitat privada pots millorar la ciutat", explica Gil. "El que no pot ser és que els equips, que van tenir plans de sanejament als anys 80 i que es transformaren en societats anònimes als 90, pensen que poden aprofitar-se sistemàticament de la iniciativa pública. Recórrer d'ofici a les institucions públiques sí que em sembla una mala idea."

Les afeccions de tots dos equips, poc avesades a fer judicis ètics d'allò que passa als despaxos, han respost a la situació que travessen els clubs amb una barreja de tedi i desafecció. "Ja s'ho faran", sembla la consigna entre una massa social que sent que el seu equip ha estat segrestat i que tomba la mirada cap a la gespa amb l'esperança d'obtenir bons resultats esportius. El cas més paradoxal és el del Llevant. Amb un equip a la bancarrota, una directiva que no es veu almón i en l'últim lloc del tauler, els afeccionats granotes han recuperat la il·lusió gràcies a un entrenador, Giovanni De Biasi, i un planter que han fet revifar el caràcter popular i orgullós de l'equip díscol de la ciutat. Perquè, al final, com apunta Nadia Tronchoni, periodista esportiva d'*El País*, "allò que vol la gent és que l'equip guanye. I si la pilota entra, Soler pot ser com vulga, que la gent no dirà res". Malgrat això, tot apunta que el temps de la pròrroga, per a Villarreal i Soler, és a punt d'acabar i que tenen l'eliminària perduda. I, si no, el temps ho dirà.

Violeta Tena

Equips caòtics, ingressos catòdics

Gaudir dels partits de futbol d'equips valencians mai no havia costat tants diners als valencians, als qui són afeccionats a aquest esport i als qui no ho són. El pagament del dret de retransmissió dels partits al València CF, al Llevant UE i al Vila-real s'ha convertit en una subvenció encoberta que surt molt cara a l'erari públic, segons que denuncia Miguel Mazón, representant del PSPV al consell d'administració de Radiotelevisió Valenciana. El 2006, Canal 9 va pagar als tres equips valencians 65 milions d'euros pels drets de retransmissió (27 al València, 18 al Vila-real, 5 al Llevant, mentre que la xifra restant es va destinar a uns altres "drets de partits de Lliga"). Fou, a més, l'única televisió autonòmica que va pagar per aquest concepte. Només quinze dies després, Canal 9 va vendre els drets de retransmissió que acabava d'adquirir per 32 milions d'euros a Mediapro. Quin sentit té que una empresa com Canal 9 –amb un deute acumulat de 738 milions d'euros– vengua quelcom a un preu molt inferior al que ha pagat i assumeixca, així, un perjudici econòmic? L'operació és, a parer, de Mazón, un "negoci ruïnós per als valencians, que són els que hauran de pagar el deute de Canal 9". "Això és increïble: comprem a preu més alt que el de mercat i venem a preu d'amic", conclou.